

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 526/2025-38

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného WEBBER LEGAL, s.r.o., Duchnovičovo námestie 1, Prešov, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1Ek/3407/2022 z 5. februára 2024 takto

r o z h o d o l :

Konanie o ústavnej sťažnosti **preruší** do právoplatného skončenia konania vedeného na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. II. ÚS 206/2025.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. apríla 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením okresného súdu označeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Navrhuje napadnuté uznesenie okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Žiada tiež, aby mu ústavný súd priznal finančné zadost'učinenie 37 000 eur a náhradu trov konania 856,75 eur.

2. Sťažovateľ má v exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 1Ek/3407/2022 procesné postavenie povinnej. Exekúcia je vedená na podklade právoplatného a vykonateľného platobného rozkazu Okresného súdu Brezno č. k. 4C/158/2014-29 z 15. decembra 2014 vydaného zákonným sudcom (ďalej len „exekučný titul“), ktorým bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť oprávnenému 3 144,18 eur s príslušenstvom a náhradu trov konania 525,54 eur.

3. Okresný súd uznesením sp. zn. 1Ek/3407/2022 z 27. júla 2023 vydaným vyššou súdnou úradníčkou návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie podľa § 611 ods. 3 Exekučného poriadku zamietol. Vyššia súdna úradníčka uviedla, že exekučný súd môže prihliadať len na tie skutočnosti,

ktoré nastali po vzniku vymáhaného nároku. Ustanovenie § 61k ods. 1 Exekučného poriadku taxatívne vymenúva dôvody, pre ktoré musí súd exekúciu zastaviť, a to bez ohľadu na to, či to účastník konania navrhol. Po preskúmaní návrhu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom a priloženými prílohami vyššia súdna úradníčka považovala za preukázané, že ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie si sťažovateľ svoju pohľadávku neplnil v zmysle právoplatného a vykonateľného exekučného titulu. Z uvedeného vyplýva, že exekučné konanie sa začalo dôvodne. Poverenie na vykonanie exekúcie tak bolo vydané na podklade právoplatného a vykonateľného exekučného titulu v súlade s § 45 ods. 1 a § 48 Exekučného poriadku. Ku skutočnostiam, ktoré sa udiali pred vydaním exekučného titulu, na podklade ktorého je vedená táto exekúcia, vyššia súdna úradníčka konštatovala, že exekučné konanie je konaním vykonávacím, ktoré je z hľadiska svojej podstaty určené výlučne na faktický výkon rozhodnutia, nie pre autoritatívne nachádzanie práva, a rovnako tak nie je konaním prieskumným, či dokonca opravným. Je nepochybné, že povinný je oprávnený domáhať sa zmeny alebo zrušenia rozhodnutia súdu využitím riadnych, prípadne mimoriadnych opravných prostriedkov. Tomuto účelu však nemôže slúžiť inštitút zastavenia exekúcie podľa § 61k Exekučného poriadku. Skutočnosti uvádzané v návrhu na zastavenie exekúcie mal teda sťažovateľ namietat ešte v základnom konaní (t. j. po vydaní platobného rozkazu, ktorý je v tomto konaní exekučným titulom). Exekučný titul, ktorý je podkladom na vykonanie exekúcie, je naďalej v celom rozsahu právoplatný a vykonateľný, a preto nie je dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku.

4. Proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú okresný súd napadnutým uznesením vydaným sudkyňou zamietol. Sudkyňa považovala odôvodnenie uznesenia vyššej súdnej úradníčky za dostatočné a jasné, a preto sa stotožnila s dôvodmi v ňom uvedenými, keďže sa vyššia súdna úradníčka vysporiadala so všetkými pre rozhodnutie vo veci relevantnými skutočnosťami. Sudkyňa okrem iného konštatovala, že všetky tvrdené skutočnosti mal sťažovateľ namietat v základnom konaní, a ak tak opomenul, nemôže mu byť poskytnutá ochrana v exekučnom konaní. Pokiaľ sťažovateľ nesúhlasil s vydaným rozhodnutím a považoval nárok oprávneného za nedôvodný, mal možnosť podať proti nemu odpor v stanovenej lehote, kde by v rámci dokazovania v ďalšom konaní mohol uplatniť všetky svoje námietky a výhrady k exekučnému titulu. Exekučný súd by mohol návrh na vykonanie exekúcie zamietnuť (prípadne vyhovieť návrhu na zastavenie exekúcie) len v prípade, ak bol exekučný titul vydaný v konaní, v ktorom nebolo možné namietat alebo preskúmať neprijateľné zmluvné podmienky, a existencia neprijateľnej podmienky má vplyv na vymáhaný nárok, ktorý vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou. V prípade povinného však možnosť namietat existenciu neprijateľnej podmienky existovala, t. j. podaním odporu proti platobnému rozkazu, ktorú však sťažovateľ nevyužil. K ďalším námietkam povinného sudkyňa konštatovala, že tieto nie sú na účely prebiehajúcej exekúcie opodstatnené a pre exekučný súd nezakladajú povinnosť o nich konať a rozhodovať, pretože nemajú vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť exekučného titulu. Sťažovateľ bez objektívneho dôvodu odpor nepodal, a preto nekonal v súlade so zásadou „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostrážitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. Povinný ako spotrebiteľ by síce mal nárok na osobitnú právnu ochranu, avšak táto nemôže nadobudnúť bezmedzný charakter až do takej miery, že by úplne a bezvýhradne zbavovala spotrebiteľa jeho

zodpovednosti napr. za jeho pasivitu v základnom konaní, v ktorom bol vydaný exekučný titul a proti ktorému sa spotrebiteľ aktívne nebránil. Aj spotrebiteľ musí byť vo vzťahu k svojmu postaveniu a svojim právam obozretný a konať svedomite.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti okrem iného namieta, že exekučný súd ani súd, ktorý vydal exekučný titul, neskúmali existenciu porušenia povinnosti stanovenej v čl. 8 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, t. j. povinnosti skúmať bonitu spotrebiteľa, ktorá bola implementovaná do nášho právneho poriadku v § 7 a § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“). Následkom porušenia povinnosti skúmať bonitu je, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, pôvodný veriteľ nemohol platne vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru, a teda ani postúpiť pohľadávku zo spotrebiteľského úveru vzhľadom na § 17 zákona č. 129/2010 Z. z.

II.

Prerušenie konania

6. Podľa § 61 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd môže prerušiť konanie, ak pred ústavným súdom prebieha konanie, ktoré môže mať pre toto konanie význam, alebo ak sa také konanie navrhne podľa čl. 127 ods. 5 ústavy.

7. Na ústavnom súde je vedené konanie pod sp. zn. II. ÚS 206/2025 na základe ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], proti ktorej je vedená exekúcia na základe rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 7Csp/89/2021 z 26. januára 2022 a uznesenia z 23. marca 2022, ktorým bola vyčíslená náhrada trov konania.

8. Sťažovateľka v návrhu na zastavenie exekúcie okrem iného namietala, že okresný súd v základnom konaní neprihliadal na to, či a ako si pôvodný veriteľ splnil povinnosť skúmať jej bonitu podľa § 7 a § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. a čl. 8 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „smernica 2008/48/ES“). Exekučný súd uznesením vyššej súdnej úradníčky návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie zamietol. Exekučný súd uznesením sudcu sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka zamietol. K jej námietke, že vyššia súdna úradníčka nepodrobila zmluvný spotrebiteľský vzťah spotrebiteľskej kontrole, sudca uviedol, že exekučné tituly so spotrebiteľským charakterom nepodliehajú vecnému prieskumu v rámci exekučného konania, ak prešli základným konaním, výsledkom ktorého je sudcom vydaný rozsudok.

9. Sťažovateľka v konaní sp. zn. II. ÚS 206/2025 ústavnou sťažnosťou napáda uznesenie sudcu, ktorým bola jej sťažnosť proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky zamietnutá. Argumentuje, že súdnemu prieskumu nebolo podrobené splnenie povinnosti pôvodného veriteľa v zmysle § 7 a § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. a čl. 8 smernice 2008/48/ES, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa.

10. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 206/2025-58 z 30. apríla 2025 konanie o ústavnej sťažnosti prerušil a rozhodol, že Súdnemu dvoru Európskej únie predkladá prejudiciálnu otázku. Uznesením č. k. II. ÚS 206/2025-84 z 28. mája 2025 druhý senát ústavného súdu podal Súdnemu dvoru

Európskej únie návrh na začatie prejudiciálneho konania na otázku: „*Majú sa čl. 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS vykladať tak, že bránia takej právnej úprave a na ňu nadväzujúcej judikatúre vnútroštátnych súdov, ktorá neumožňuje v exekučnom konaní ex officio skúmať, či veriteľ porušil povinnosť skúmať úverovú bonitu spotrebiteľa, a neumožňuje použiť sankciu straty úrokov proti dodávateľovi, ktorý úver nebonitnému spotrebiteľovi poskytol?*“

11. Ústavný súd konštatuje, že veci vedené na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 1087/2024 a sp. zn. II. ÚS 206/2025 sú po skutkovej a právnej stránke obdobné. Sťažovatelia, proti ktorým sú vedené exekúcie na podklade rozhodnutí všeobecných súdov, sú na rozdiel od exekučného súdu toho názoru, že nielen súdy rozhodujúce v základnom konaní, ale aj exekučné súdy sú povinné *ex officio* skúmať, či veriteľ porušil povinnosť skúmať úverovú bonitu spotrebiteľa. Keďže v rámci konania vedeného pred ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 206/2025 ústavný súd Súdnemu dvoru Európskej únie podal návrh na začatie prejudiciálneho konania o otázke týkajúcej sa skúmania splnenia povinnosti veriteľa posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa v exekučnom konaní, toto konanie môže mať význam pre konanie o ústavnej sťažnosti vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 1087/2024. Ústavný súd preto prerušil konanie vedené pod sp. zn. Rvp 1087/2024 do právoplatného skončenia konania vedeného pod sp. zn. II. ÚS 206/2025 podľa § 61 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. septembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu